keek hij Phelps vragend aan; dan, toen deze hem strak aanstaarde en vertrouwelijk knikte, zagen zijn oogen verder rond en bleven op Ethel rusten. Hoogrood kleurden zijn tot dusverre bleeke wangen, toen de kunstenares zich vol verachting van hem afwendde. Een onheilspellende uitdrukking kwam over zijn trekken.

„U doet onrecht mij te tergen, want ik denk, dat het in mijn macht is, u onaangenaamheden te bereiden," bracht hij tusschen zijn tanden uit.

„Doch ik versmaad zulke wraak . . . ."

Hij wendde zich tot den naast den stoel staanden Phelps: „U moet u vergissen. Ik herinner mij zeer zeker, u voor verscheidene weken een preparaat voor miss Hastings te hebben medegegeven. . . . . Jawel, miss Hastings," herhaalde hij met verheffing van stem, toen de kunstenares heftig het hoofd schudde, „herinner u maar eens. U vereerde mij toen nog niet met uw vijandschap. U zoudt de Brünhilde zingen en toen dacht u bij wijze van samenspraak, dat het Walkurendom ook uiterlijk aan het publiek zou kenbaar te maken zijn door een bijzonderen glans, die van uw gelaat uitging . . . . ."

Zacht boog zich Ned naar zijn verloofde over.

„Ik geloof dat ik het mij herinner," zei hij halfluid. „Wij zaten in de restauratie van het hotel „Gerard" met Mr. Waldon. Ik was het zelfs, die hem schertsend vroeg, of zijn bekwaamheid als chemicus daar niet een middeltje op kon verzinnen . . . ."

„Juist zoo, dat was ik heelemaal reeds weer vergeten. Nu herinner ik mij ook, dat uw boekhouder mij namens Mr. Waldon werkelijk eens zulk een preparaat bracht. Maar ik wilde er niets van weten en wierp de flesch weg."

Zij had zacht gesproken, doch men had haar woorden toch verstaan. „Hm, dat komt echter niet overeen met uw opgaaf, Mr. Phelps," wendde de aanklager zich tot den vorigen getuige.

Deze werd toornig.

„Maar als 't u blieft, mijne heeren! Ik weet zeer goed wat ik zeg!"

Hij wendde zich met levendige gebaren tot Ralph.

„U hebt wellicht zulk een middel willen sturen, maar u misschien bij de keuze der flesschen vergist! Ik stond er bij, toen u den flacon inpakte; ik weet zeker, dat er „nummer 5, Locusta" op stond.

Waldon dacht na.

„Wanneer Mr. Phelps zóó zeker van zijn zaak is, zal het wel zoo zijn. Ik kan anders moeilijk aannemen, dat ik me aan zulk een lichtzinnigheid zou hebben schuldig gemaakt.... Zoo ik me niet vergis, schreef ik op het etiket: Locusta's Feuerzauber . . . . Ik meen bijna," voegde hij er nu stelliger aan toe, „dat ik me toch niet vergissen kon."

Vragend gleed zijn blik naar de kunstenares, en wederom kleurde een donker rood zijn trekken, toen hij haar minachtende houding waarnam.

„Ik weet het niet," antwoordde Ethel nu op een vraag van den Coroner. „Vermoedelijk heb ik de flesch niet eens uitgepakt, maar haar, gelijk ze mij gebracht werd, weggeworpen".

„Aangenomen dat er hier een verwisseling in 't spel is, Mr. Waldon: hadt u die in al die weken later niet moeten ontdekken?"

Dit gaf de gevraagde toe. En hij voegde er bij, dat hij zich met den inhoud der vergiftkast, welke hij uit liefhebberij verzamelde en die een waarde van duizenden dollars vertegenwoordigde, gewoonlijk iederen dag bezighield.

„Natuurlijk vergist gij u, Mr. Phelps," voegde hij nu, warmer wordend, er aan toe. „De etiketten hebt u nauwelijks vier weken geleden voor mij geschreven. . Jawel," bevestigde hij, toen de andere met een gemaakt lachje ontkende. „Dat kan ik overigens aanstonds zien, in geldzaken ben ik zeer stipt."

„Overtuig u: gisteren was het juist vier weken geleden; daar staan tien dollars aan Phelps voor giftkastetiketten genoteerd. Ik herinner mij nu ook zeer juist, dat ik de kast eerst voor enkele dagen aan een vriend heb laten zien. Dan had ik ook aanstonds moeten bemerken dat er een kolf ontbrak, en zeker nummer vijf, dat als de grootste zeldzaamheid te beschouwen is. Als ik zoo juist den flacon niet vóór me gezien had, zou ik zelfs aan een dwaling gelooven.

Ik zou er op gezworen hebben, dat zij vandaag nog in de kast was . . . . Hoe dwaas, Mr. Crout, dat ik van te voren den sleutel verlegd had, anders hadden wij ons aanstonds kunnen overtuigen."

„Nu, dat is niet erg," meende Murray droogjes.

Sergeant Keane was reeds eenigen tijd in de zaal verschenen en had zich op fluisterenden toon met den openbaren aanklager onderhouden. Op een handgebaar van den laatste verschenen in de zaal twee stevige politieagenten, die een meubelstuk medesleepten en op de tafel van den Coroner plaatsten. Tot zijn groote bevreemding moest Ralph in het nieuwe bewijsstuk zijn eigen muurkast herkennen.

Op al zijn protesten trok de districtsadvocaat minachtend met de schouders. — „Gij kunt u beklagen, als deze beschikking u niet gelegen komt," zeide hij droogjes en sneed de toornige onderbreking van Waldon af met het bevel, dat de getuige de kast zou openen.

Met onheilspellend bleek gelaat voerde Ralph het ruwe bevel uit, zijn sleutelring was ook aanwezig en het duurde slechts enkele oogenblikken om het kunstig slot te openen. Zijn woede maakte echter plaats voor groote verbazing, toen hij den inhoud, die door het transporteeren tamelijk dooreen gerammeld was, weer geordend had en hij nu moest bekennen, dat het zeldzame vergif, dat met een vijf genummerd was, ontbrak.

„Verklare, wie het kan, ik kan het niet!"

Eensklaps schoot hem iets te binnen en hij wendde zich driftig tot Phelps.

„U hebt vóór drie dagen, toen u mij de voor Brown Mc. Lean en Co. bestemde pakketadressen hebt afgeleverd, waarschijnlijk mijn sleutelring mede in uw aktentasch gestoken en bent toen in mijn woning teruggekeerd. In mijn afwezigheid heeft de kamerbediende u binnengelaten, zonder zich verder om u te bekommeren, daar u reeds zoo dikwijls aan mijn schrijfbureau zat te werken. U hebt mij dan ook in de Lotosclub opgezocht en mij medegedeeld dat u de sleutels hadt teruggebracht."

De getuige kon het zich niet herinneren en wilde verder uitwijden, doch werd door Ralph opgewonden onderbroken

„Verschuil u maar niet! U bent zeker van plan mij er hier in te laten loopen, niet? U hebt het mij medegedeeld in bijzijn van misschien wel duizend personen, allen medeleden der club. Ik werd later nog over mijn vergeetachtigheid onder handen genomen!"

Phelps staarde hem met plotseling groot geworden oogen aan.

„Maar nu moet ik u toch eens wat zeggen!"

Zijn piepende stem sloeg om.

„Het komt mij voor, dat u mijzelf in het ongeluk wilt storten, Mr. Waldon! Dat zou me erg spijten, want ik heb u altijd voor een gentleman aangezien . . . ."

„Och wat, ik maal om uw meening," onderbrak hem Ralph in klimmenden toorn.

„Er ontbreekt nog maar aan, dat u beweert, dat er een afspraakje tusschen ons bestond omtrent het verliezen en terugbezorgen der sleutels."

De getuige hapte als 't ware naar lucht.

„Mr. Waldon!" schreeuwde hij

„Wat wil dat zeggen? Wilt u dat misschien tegenspreken? Jawel het is zoo, mijne heeren," wendde hij zich vol vuur tot de rechters, „Mr. Waldon zei mij, dat hij een kennis wachtte, dien hij beloofd had zijn vergiftkast te laten zien, de kerel maakte het hem echter lastig en om dien nu kwijt te worden, zou ik, als bij toeval, zijn sleutelring meenemen en hem later terugbrengen . . . Op mijn eerewoord, dat is zoo zeker waar . . . ."

Met één sprong was Ralph vlak bij hem en hield den bos met sleutels dreigend voor zijn gezicht.

„Moge je dan voor deze leugen sterven, mensch! Ik u deze sleutels toevertrouwen. . . . deze sleutels?" verhaalde hij schreeuwend, „waaronder zich ook de sleutel van mijn vergifkast bevindt?? Dat zou je misschien wel te pas zijn gekomen! Maar er zal wel geen mensch, die zijn vijf zinnen bijeen heeft, zóó'n stommiteit gelooven!"

„Help me!" krijschte Phelps' stem en zijn gelaatskleur werd groen. Toen hij echter bemerkte, dat alles doodstil bleef in de zaal en ook de leiders van het verhoor in groote spanning bleven afwachten, wendde hij zich met wilde armbewegingen tot Waldon:

„Neem u in acht, man, of ik klap uit de school! Ik kan goed zwijgen en ben gaarne accuraat, doch ik laat mij niets aanwrijven, neen, dat doe ik niet!"

Ralph Waldon was ondertusschen weder kalm geworden. „Op de bedreigingen van dezen kerel te antwoorden, acht ik beneden mijn waardigheid," uitte hij zich tot den Coroner wendend. „Het is de oude historie: wie ongelijk heeft, maakt zich schuldig. Deze man, die eerst voor kort, slechts hierom de welverdiende tuchthuisstraf ontkwam, wijl de jury het niet eens kon worden, die slechts door mijn bemiddeling voor honger en nog erger gespaard bleef, overlaadt nu mij, zijn weldoener, met zulk een ondank . . ."

„Wat de man zich braaf voordoet?" schreeuwde Phelps er tusschen. Hij scheen geheel veranderd en had zijn totdusverre opgeschroefde manier van spreken laten varen.

„Doch die heeren zullen naar mij luisteren! Ik neem nu niets meer in aanmerking . . . . niets!"

Wilde vastberadenheid sprak uit zijn woedende trekken.

„Spreek!" gebood nu de openbare aanklager.

„Niemand mag u in de rede vallen, ook u niet, Mr. Waldon."

„Het komt niet bij me op!"

Hij wenkte slechts minachtend met de hand.

„De man mag praten, wat en zooveel hij maar wil."

Daarmede zette hij zich op een stoel in de rij der getuigen, sloeg het eene been over het andere en zijn trekken hadden weldra de gewone, ondoorgrondelijke, koele uitdrukking terug.

Phelps had zich ondertusschen in postuur gezet.

„Welnu, die man daar" — hij wees met de hand naar Waldon — „kwam de tweede maal eergisteren op het kantoor, toen juist het pakket met het nieuwe bruispoeder was afgegeven. Hij was er aanstonds mede bezig. Hij zat in het privékantoor achter het schrijfbureau, terwijl ik voor mijn lessenaar bleef. Ik kon duidelijk zien, wat hij met het pakket deed, doch had geen kwaad vermoeden. Eens stak hij ook een lucifer aan. Toen rook het naar verbrand zegellak. Ik riep nog, of hij iets verzegelde, doch hij beweerde dat zijn sigaar slecht brandde en verkoolde, en dat zij nu juist weer wilde aangaan. Toen ging hij weg. Spoedig daarop ging ook ik heen en in mijn haast om maar spoedig weg te zijn, vergat ik geheel de verbindingsdeur af te sluiten. Wanneer er nu echter vergif in het bruispoeder gevonden is, kan Mr. Waldon er dit slechts ingedaan hebben. Dat is het, wat ik te zeggen heb!"

„En wat antwoordt u daarop, Mr. Waldon?"

„Ik?" Ralph bleef kalm zitten.

„Wat zal ik zeggen? Niets! Die man is gek of een boosdoener, wellicht alle twee."

„Stil nu!" gebood de aanklager, daar Phelps weder heftig wilde uitvaren. Murray ging naar Waldon toe en hield hem het anonieme schrijven voor oogen.

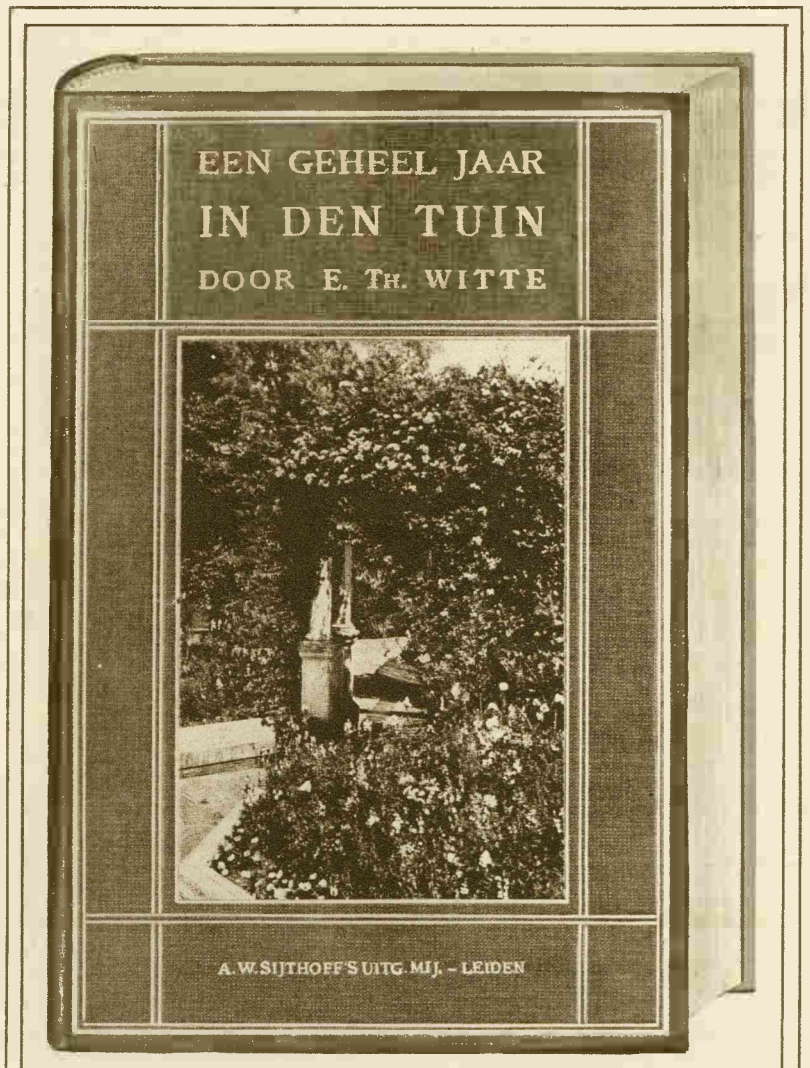
„Weet u van dezen brief iets af?"

Ralph las het kleine briefje oplettend door en meende toen:

„Ik zou mij nu kunnen wreken en met eenig recht mogen beweren — daar ik mij veel met vergelijkende schriftstudie heb bezig gehouden — dat dit duidelijk verdraaid handschrift mij zeer sterk herinnert aan dat van dien achtenswaardigen Mr. Phelps. Maar ik laat het en verklaar slechts, niets van deze mededeeling te weten. Natuurlijk heb ik er ook niets mede uitstaan, noch middellijk noch onmiddellijk."

Detective Eustis vroeg het woord.

„Ik heb de gelegenheid te baat genomen, de in de zaal der getuigen zich bevindende kamenier van miss Hastings uit te hooren." (Wordt vervolgd.)



Een geheel jaar in den Tuin.

Onder de nieuwe uitgaven van den laatsten tijd trok onze bijzondere aandacht het keurig uitgevoerde boek „Een geheel jaar in den Tuin", vrij bewerkt door E. Th. Witte, naar de Engelsche uitgave van H. H. Thomas. (Leiden, A. W. Sijthoff's Uitgevers Maatschappij.) Wij wisten dat boeken op het gebied van Bloemen, Planten en Groententeelt, door den Leidschen Hortulanus bewerkt, een buitengewone aantrekkelijkheid bezitten, zoodat wij al spoedig aan het doorbladeren gingen. Ons trof daarbij het groot aantal illustraties, waaronder eenige in de natuurlijke kleuren, en alle met afbeeldingen van bloemen, heesters, grassen, tuininrichtingen, muurversieringen, parkaanleg, enz. De groote waarde van het boek bestaat evenwel in de juiste aanwijzing van de tijdstippen van het jaar, waarop alles moet gezaaid, geplant, in één woord verzorgd worden. De tuinier, zoowel als de tuinliefhebber, heeft hier een richtsnoer voor wat hem in elke maand te doen staat, en al lezend voelt men de liefhebberij in zich opkomen naar de aanwijzingen van deze uitgebreide handleiding zijn tuin te gaan verzorgen. Het boek bevat 332 bladzijden met ongeveer 70 illustraties buiten den tekst en is van een uitgebreiden alphabetischen inhoud en dito register voorzien, waarvan de lezing reeds een goed begrip van de belangrijkheid van het werk geeft. In langen tijd zagen wij geen aantrekkelijker en practischer boek op Tuinbouwgebied.